

VĚŠŤENĚ • ZÁ • VIST

Stá™eda, 21 bĀ™ezen 2007

Vdala jsem se do VídnĚ. Na zdejší úřad práci jsem se zapsala do kursu úřetnictví. Je mi jasné, že to bude těžké, ale to jsem je zdaleka netužila, že to nebude jen úřetnictví. Lektorka je mladinká, trochu zakřklá dívka, nicméně velmi milá. Celkem je nás tu osm. První zrada: jsem jediná, kdo má problém s německým jazykem. Všechny ostatní úřastnice kursu jsou buď Rakušky, nebo sice cizinky, ale v Rakousku již narozené, tudíž rozumějící;

Druhá zrada: není tu ani jeden zástupce mužského pohlaví. Nedám se, pĀ™eci to nevzdám jen kvůli té zatrolené jazykové bariéře. S heslem všechno jde, jen se musí chtít, studuji látku denně pĀ™es pĀ™noc. Zároveň si dopřekládám pár následujících kapitol a všechno si ukládám do úhledných názorných tabulek, tabuleček, sloupků apod. Samozřejmě s barvami pro snadnější zapamatování si. Tak, jak nás to vlastně učili i ve škole. Zvýraznit, podtrhnout a všechno jde líp a rychleji. Vzhledem k tomu, že sedím ve třídě hned vedle lektorky, je ona tou první, kdo si můj krásně zpracovaných poznámek a udělá chybu – zašle mi ostatními, byť s dobrým úmyslem, chválit: „To jste dělala v Excelu? Ten je ale dost náročný, viďte. Ale je to fakt super. To je nápad, s tím jsem se tu ještě nesetkala.“ Protože i ona si ráda věci zpracovává na PC, poprosí mne, zda bych jí některé taje mohla objasnit a zda by si něco ode mne mohla zkopírovat pro sebe. O pĀ™estávce si o všem povídáme. Snažím se dělat nenápadnou myšlenku, které jsou poklony a chvály cizí. Možná zrovna v tu chvíli začíná pracovat pod sebezáchovou, kdo ví. Kdepak, v ten moment se naplňuje jedna pĀ™edtuha: ve vzduchu pĀ™ímocitím cítím nenávist a temno v dušičkách. V pĀ™ítích dnech mi dávají tři Rakušky sakra najevo, že jsem tu nečádná nejen tu. Snad jeden pĀ™klad za všechny. O pĀ™estávce si platím v automatu, umístím na chodbě, kapu a vypítí odhazují kelímek do odpadové nádoby ve třídě. Ta nejstarší z klanu se do mne pustí: „Co to tam házíte? Tam to nepatří! Copak jste nečetla na automatu, že se prázdné kelímky mají házet do koše a u automatu? V ten moment mám pocit, že snad rozumím a tak vyčkávám.“ Vy jste mne neslyšela? Seberte to a dejte to tam, kam to patří! Vidím rudě, ale snažím se zachovat si chladnou hlavu. Srdce mi tepe 240 za minutu, ještě chvíli a hodím jí ten koš na hlavu. Naštěstí pĀ™estávka vchází lektorka. Během dalších dnů situace vrcholí. Během výuky musíme čas od času odpovídat na otázky a mně se stane, že párkrát nepochopím a odpovím, ani odpovím správně, leč německy splácáno jak se dá „No jistě, to jsou ti cizinci, zadarmo kursy a neumějí to, cha cha.“ a jiné zlé věci. Dojde to tak daleko, že májmu chce zajít do školy a podat stížnost u vedoucího kursu. Nepřistupuji na jeho nabídku a věřím dále sama. PĀ™ed začátkem ranního kursu dojdou za lektorkou a celou situaci jí popisují. Bohužel, ona s tím nemá nic moc dělat a vedoucí je na dovolené. Musím vydržet, ale pomějí mi alespoň tím, že mne v dalším jiči nevyvolává. Přistihuji se přímocitím tom, že onu školu klanu (škola, mráavá, se zlým pohledem, nezamstnaná, asi 52 let) pĀ™ímocitím nenávidím a kdybych mohla, vyrvala bych jí všechny vlasy na hlavě a tak mne v tu chvíli hrozně mrzí, že zatím ještě stále neovládám jazyk natolik, abych jí to všechno odplíc a vytmavila. V dalších týdnech se snažím je ignorovat a nepřímocitím spojence získávám v jedné Mařce. Nicméně z ní cítím, že se jich bojí a nechce s nimi přímocitím do přímocitím konfliktu. Sedím s ní poté ve dvojici v té části kurzu, která pro na počítačích a nástrojů s moderní technikou má ta největší jedubaba velké problémy. Takže jí nezbyvá, než se po pĀ™estávkách pít po informacích a nemá čas na nic jiného. Po třech měsících kursu končí a já z odcházím jako úspěšná úřetní, nicméně s naprostou divnými pocity. Snažím se pochopit, proč, co a jak. Pak mi to dojde. Tady pĀ™e všechno o nějaké vlastenectví, nepřímocitím pocity v podobě rasismu, nýbrž o úplnou obyčejnou věc, o závist. Všichni pĀ™ímocitím, kdykoliv pĀ™ipravenou vyskočit zákeřně do zad. Nicméně, vám, tím nenávistivým Rakuškám, děkuji vám za to, že pĀ™itě uču budu o hodně chytřejší a Protože jsem se opravdu učila ze všech sil. Iva, Vídeň